

GEGENARGUMENTE

www.gegenargumente.at

Verleger und Herausgeber: Dr.Günter Hackmüller

Verlags- und Herstellungsort: 1030 Vienna, Austria

e-mail: office@gegenargumente.at

Homepage: <http://www.gegenargumente.at>

Έκδοση 2016 Vienna

Inhalt

Η κρίση του κεφαλαίου	3
1. Τι δεν αποτελεί μια κρίση στον καπιταλισμό, αλλά θεωρείται ως ομαλή κατάσταση	4
2. Κρίση υπάρχει μόνο εάν ο σκοπός του καπιταλιστικού συστήματος – ο πολλαπλασιασμός των χρημάτων – δεν επαληθεύεται.	5
3. Τα κράτη βοηθούν τις τράπεζες και άλλες επιχειρήσεις για να διατηρήσουν την κυριαρχία των χρημάτων	6
4. Οι μάζες μπορούν να εύχονται τόσο ποιο πολύ την επιτυχία στην διάσωση του καπιταλισμού όσο πιο πολύ αντιλαμβάνονται μέσα στην κρίση την σκληρότητα του συστήματος.....	7
Μια απαραίτητη συνέπεια της «διάσωσης του χρηματοοικονομικού συστήματος»: ο ανταγωνισμός των εθνών περνάει στον επόμενο γύρο, δηλαδή, ετοιμάζουν κιόλας την επόμενη κρίση!	8
Πώς οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις προπαγανδίζουν την πολιτική της λιτότητας	13
Νέα από την ευρωπαϊκή οικογένεια των λαών, η Ευρώπη τιμώρησε την Ελλάδα προς παραδειγματισμό.....	16
1. Η Ευρώπη τιμώρησε την Ελλάδα προς παραδειγματισμό – οι φύλακες του ευρώ διευκρινίζουν το εξής	16
2. Η αντίφαση της Ευρωζώνης.....	17
3. Η πρόοδος της νομισματικής ένωσης σε μια νέα ποιότητα	18

4. Η εντολή να ξανακερδίζει η Ελλάδα τη βιωσιμότητα του χρέους της δεν στοχεύει την εξυγίανση του κρατικού προϋπολογισμού	19
Οικονομική Ανάπτυξη.....	20
Γιατί πολλοί άνθρωποι στις αναπτυσσόμενες χώρες είναι φτωχοί;	22
Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ του περιοδικού GegenStandpunkt.....	31
2010 Remarks on the National Bankruptcy of Greece	35
2015 News from the European Family of Nations Making an Example of Greece	35
2015 The Crisis, the 'Rescue' of Greece and its Imperialist Truth An Aid Program for Germany's European Project	35
Books und Publications in English:.....	36
Bücher in Deutsch	36

Η κρίση του κεφαλαίου

Ακόμη και αν δεν υπάρχει κρίση του κεφαλαίου και ο πολλαπλασιασμός του λειτουργεί έτσι όπως πρέπει οι απλοί άνθρωποι δεν μένουν έξω απ' το χορό. Πληρώνουν την επιτυχία των δοσοληψιών με την ταλαιπωρία τους, με χαμηλούς μισθούς και την διαρκή αβεβαιότητα της ύπαρξής τους. Και τώρα πρέπει να ξεμπλέξουν ακόμη και την αποτυχία των δοσοληψιών.

Μετά από πολλά χρόνια παγκόσμιας οικονομικής ανάπτυξης, όλο και υψηλότερο ρεκόρ των τζίρων και των κερδών των μεγάλων επιχειρήσεων και τεράστιες αυξήσεις των περιουσιών των τραπεζών και μεγάλων επενδύτων στις διεθνείς κεφαλαιαγορές το καπιταλιστικό σύστημα περνάει τη μεγαλύτερη του μέχρι σήμερα κρίση. Αν και αυτή η μεγάλη κρίση με την παγκόσμια της καταστροφή του πλούτου όλων των ειδών σε μέχρι στιγμής άγνωστου μεγάλου βαθμού δεν είναι ένα αδιάσειστο επιχείρημα όσον αφορά την λειτουργία και την αποτελεσματικότητα του καπιταλιστικού συστήματος – άλλα κριτήρια έτσι και αλλιώς δεν αναγνωρίζονται από αυτό το σύστημα – δεν επικρατεί η γνώμη να το πετάξουμε στα σκουπίδια. Αντίθετα από το πώς αντιμετωπίστηκε το κάποτε αντίπαλο σύστημα του Ανατολικού Μπλοκ αυτή η περίπτωση της μη-λειτουργίας δεν αποδεικνύει καθόλου σ' αυτούς που διαμορφώνουν την γνώμη της αστικής δημοσιότητας ότι το σύστημα «μας» είναι ακατάλληλο. Το ότι το κεφάλαιο βρίσκεται σε κρίση και αφήνει όλον τον κόσμο να πληρώσει τη νύφη, γ' αυτούς δεν είναι κανένας λόγος να πετάξουν την κεφαλαιοκρατία στα σκουπίδια της ιστορίας, αλλά να υποστηρίζουν όλο και πιο αποφασιστικά την σωτηρία της. Είτε δηλώνουν ότι αυτή η κρίση δεν έχει καμία σχέση με το σύστημα - σίγουρα έγιναν περιττά «λάθη», παραβιάστηκαν οι πράγματι καλές και πολλά υποσχόμενες επιχειρηματικές αρχές- είτε φτάνουν μάλιστα στο σημείο να θεωρούν την κρίση «ομαλή διόρθωση των λανθασμένων εξελίξεων» και να εξαίρουν την «αυτοκάθαρση» του καπιταλισμού.

Η συμβουλή μας: θα έπρεπε να βγάλει κανείς δίδαγμα από αυτήν την κρίση για τις ιδιορρυθμίες του καπιταλιστικού συστήματος. Πρώτα θέτονται μερικές ερωτήσεις: Ποιά φαινόμενα θεωρούνται τελικά σαν κρίση; Τι βρίσκεται πράγματι σε κρίση τώρα και επομένως λειτουργούσε καλά μέχρι τώρα; Για ποιο λόγο θέλει το κράτος να σώσει οπωσδήποτε τις τράπεζες και να βοηθήσει τις άλλες μεγάλες επιχειρήσεις; Ποιος ρόλος προορίζεται για τα πλήθη – στην διάσωση του καπιταλισμού από την κρίση του;

Παρακάτω – μερικές υποδείξεις:

1. Τι δεν αποτελεί μια κρίση στον καπιταλισμό, αλλά θεωρείται ως ομαλή κατάσταση

Είναι πολύ διαφωτιστικό ποιες ζοφερότητες οι οποίες ανήκουν στην κεφαλαιοκρατία δεν αποτελούν μια «κρίση».

- Την κρίση δεν αποτελούν τα εκατομμύρια ανθρώπων που λιμοκτονούν και οι οποίοι υπήρχαν ήδη όταν οι επιχειρηματίες του κόσμου ήταν ακόμη ευχαριστημένοι με τον εαυτό τους.
- Η «κρίση» δεν υφίσταται από τους πολέμους και τις συγκρούσεις των κρατών που ανταγωνίζονται για οικονομικές και πολιτικές σφαίρες επιρροής.
- Δεν υφίσταται από την καταστροφή των φυσικών βιοτικών βάσεων, η οποία θεωρείται γενικά λυπηρή αλλά είναι προφανώς αναπόφευκτη συνέπεια της αύξησης των χρημάτων των εχόντων.
- Δεν αποτελείται από την εκμετάλλευση των μισθωτών σε όλη την γή, που πρέπει να παραδώσουν, ανταγωνιζόμενοι ο ένας τον άλλον, όλο και περισσότερη δουλειά για όλο και λιγότερα λεφτά.

Στο σημείο αυτό ο καθένας μπορεί να μάθει πολλά για τους κυρίαρχους σκοπούς, δηλαδή για τα ισχύοντα κριτήρια της

επιτυχίας σ' αυτό το σύστημα - πέρα από την ιδεολογία. Οι αναφερόμενες βλαβές δεν είναι τυχαία παραστρατήματα, αλλά συγκαταλέγονται απαραίτητα σ' αυτό το σύστημα ως μέσο και συνοδευτικό φαινόμενο του ότι οι επιχειρηματίες και τα κράτη χρησιμοποιούν τις πηγές του πλούτου για τους δικούς τους σκοπούς σ' όλον τον κόσμο. Ο παγκόσμιος καπιταλισμός δημιουργεί σωρηδόν κρίσεις διαρκείας για την ανθρωπότητα – ωστόσο δεν πρέπει να μπερδεύουμε αυτές τις κρίσεις με την κρίση την οποία επικαλούνται τώρα οι κυρίαρχοι του κόσμου και από την οποία υποφέρουν τόσο πικρά.

2. Κρίση υπάρχει μόνο εάν ο σκοπός του καπιταλιστικού συστήματος – ο πολλαπλασιασμός των χρημάτων – δεν επαληθεύεται.

Όλος ο κόσμος σήμερα είναι μέσο των καπιταλιστικών δοσοληψιών. Ούτε ένας άνθρωπος, ούτε μια περιοχή της γης δεν τους ξεφεύγει. Αν κάποιος μπορεί να κερδίζει τα προς το ζην του η όχι, τι ζωή περνάει και τι απόδοση απαιτείται όλα αυτά εξαρτώνται από το αν η εργασία του πλουτίζει κάποιον επενδυτή. Πάνω σ' αυτό διαχωρίζονται οι άνθρωποι και οι περιοχές σε φτωχούς ή λιγότερο φτωχούς και οι επιχειρηματίες – που κερδίζουν από τις συναλλαγές – και τα κράτη που συμμετέχουν σ' αυτά τα κέρδη σε πλούσια η παρά πολύ πλούσια. Σχεδόν τακτικά με αυτόν τον τρόπο παράγεται τόσο πολύς πλούτος, ώστε δεν είναι χρησιμοποιήσιμο για την δική του αύξηση: τότε επικρατεί η κρίση και τα πλούτη καταστρέφονται, το κεφάλαιο σε όλες της μορφές του υποτιμάται (εμπορεύματα, εγκαταστάσεις παραγωγής, χρηματικές περιουσίες). Μια παράλογη αλλά τυπική αντίφαση του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτήν τη φορά η υπερπαραγωγή του πλούτους άρχισε στο χρηματοοικονομικό καπιταλιστικό οικοδόμημα. Εκεί συσσωρεύτηκε τόσο πολλή χρηματική περιουσία – σε μορφή χρεογράφων και υποσχέσεων πίστωσης όλων των ειδών – ώστε να στραφεί η κερδοσκοπία κατά του εαυτού της. Δισεκατομμύρια

χρημάτων «κάηκαν». Αν οι χρηματοοικονομικές κερδοσκοπίες των τραπεζών και χρηματιστηρίων αποτυχαίνουν, η υπόλοιπη οικονομία – η οποία χρειάζεται τα δάνεια για την δική της λειτουργία – πέφτει σε κρίση. Γι' αυτό όλες οι συναλλαγές γενικά σκαλώνουν επειδή ο οικονομικός σκοπός – μόνο για τον οποίον εν γένει παραγωγή και εργασία – δεν λειτουργεί πια: Να πολλαπλασιάζονται τα χρηματικά πλούτη. Τότε παραλήγουν όλες οι συναλλαγές! Οι καπιταλιστές εκτελούν την απλή οικονομική αλήθεια: ο κόσμος αξίζει μόνο όσο συνεισφέρει στον πολλαπλασιασμό των πλούτων. Όλος ο υλικός πλούτος παράγεται και η οικονομική ζωή των κοινωνιών διατηρείται μόνο εφόσον πραγματοποιούνται τα κέρδη και οι τόκοι μπορούν να πληρωθούν.

3. Τα κράτη βοηθούν τις τράπεζες και άλλες επιχειρήσεις για να διατηρήσουν την κυριαρχία των χρημάτων

Το φθινόπωρο του 2008 η κρίση των χρηματιστικών καπιταλιστών όλων των χωρών οξύνεται. Πριν προλάβουν να ζητήσουν βοήθεια την λαμβάνουν. Σε όλη την υδρόγειο τα κράτη αντιδρούν. Σαν σίφουνας κινητοποιούν χρήματα και πιστώσεις σε μια άγνωστη μέχρι τότε μεγέθους κλίμακα για να σώσουν το χρηματοοικονομικό σύστημα και μ' αυτό ολόκληρη την οικονομία από την κατάρρευση της. Χωρίς την κυκλοφορία χρημάτων και πιστώσεων, με την οποία ασχολούνται οι τράπεζες όσο κερδίζουν, τίποτα δεν λειτουργεί στον καπιταλισμό. Άρα οι κυβερνήσεις κάνουν ό,τι είναι δυνατό για να στηρίξουν τις τράπεζες, για να αγοράσουν τις σάπιες τους πιστώσεις για να τους δώσουν χρηματοδοτήσεις, αναλαμβάνουν την εγγύηση για να διατηρήσουν την πιστωτική φερεγγυότητα τους την οποία δεν θα είχαν αλλιώς. Σκόπος όλων αυτών των βοηθειών είναι να κάνουν παλι δυνατές ακριβώς αυτές τις συναλλαγές οι οποίες προξένησαν την τωρινή κρίση.

Ταυτόχρονα οι δραστήριοι άνθρωποι πετάνε στα σκουπίδια μερικές για τους σημερινούς τους σκοπούς άχρηστες ιδεολογίες όσον αφορά τις κρατικές ενέργειες. Ξεχασμένος ο χθεσινός ισχυρισμός ότι το κράτος θα έπρεπε να παραμείνει έξω από την οικονομία. Ξεχασμένος ο χθεσινός ισχυρισμός πως τα κρατικά ταμεία ήταν άδεια και μια μεγαλύτερη χρέωση δεν θα ήταν δυνατή πια! Το κράτος λέει καθαρά και ξάστερα για ποια πράγματα είναι πρόθυμο να στραπατσάρει την δική του πιστωτική φερεγγυότητα μέχρι τέλους: για την σωτηρία του χρηματοοικονομικού συστήματος ώστε να παρέχει πάλι τις υπηρεσίες του για την ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας. Επειδή πρόκειται για την διατήρηση της κυριαρχίας των χρημάτων πάνω από την οικονομική ζωή της κοινωνίας για τις κυβερνήσεις δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία: δεν έχουν καμιά άλλη επιλογή παρά μόνο τη σωστική τους δράση. Όλοι οι κρατικοί σκοποί, όλα τα κρατικά σχέδια πρέπει να υποταχτούν – και μαζί έτσι και αλλιώς τα συμφέροντα της εξαρτημένης ανθρωπότητας.

4. Οι μάζες μπορούν να εύχονται τόσο ποιά πολύ την επιτυχία στην διάσωση του καπιταλισμού όσο πιο πολύ αντιλαμβάνονται μέσα στην κρίση την σκληρότητα του συστήματος.

Δεν πρέπει να απορεί κανείς να κάνουν θυσίες εκείνοι οι οποίοι είναι ακόμα και στο μπουμ μόνο το μέσο αυτού του οικονομικού συστήματος. Οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι, οι άνεργοι, οι αποταμιευτές κτλ....η εργατική τάξη προετοιμάζεται για υψηλότερο κόστος, χαμηλότερους μισθούς και χαμηλότερες συντάξεις, ανεργία και συρρικνώμενες αποταμιεύσεις.

Για τον απλό άνθρωπο, τα προβλήματα που συνεπάγονται από αυτό, πρέπει να τα αντιμετωπίσει αυτός όπως πάντα μόνος του: πρέπει να προσαρμόζεται σε δύσκολους καιρούς και να κάνει κουμάντο στα χρήματα του. Αυτό δεν σημαίνει ότι γι' αυτόν τον λόγο απαιτούνται μόνο παθητικότητα και το να βουλώσεις το στόμα. Επιτρέπεται να γκρινιάζει κανείς πολύ περισσότερο για

τους «φιλοκερδείς μάνατζερ» και για τους «ανεπρόκοπους με τα κοστούμια». Τα θύματα του συστήματος έχουν κερδίσει το δικαίωμα να παραπονιούνται, όπως τους διαβεβαιώνουν κάθε μέρα οι εφημερίδες και τα άλλα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Αυτός ο τρόπος της κριτικής δεν επιτρέπει μόνο στους επιχειρηματίες να παρουσιάζονται τόσο πιο πολύ αξιότιμοι αλλά αυτή η δουλοπρεπής γκρίνια ωφελεί κυρίως τους πραγματικά αρμόδιους τους πολιτικούς. Γ' αυτούς είναι μία μοναδική ψήφος εμπιστοσύνης: Ας παραδοθούν όλα στα χέρια έξυπνων πολιτικών, οι οποίοι φροντίζουν ώστε οι καπιταλιστές αυτού του κόσμου να έχουν πραγματικά μόνο επιτυχίες και να γίνονται πιο πλούσιοι. Όλη η εξουσία στους κυβερνητικούς για να αντιμετωπίσουν την κρίση.

Ενάντια στην παραπλάνηση πρέπει κανείς να αντισταθεί. Για να λογοδοτήσουμε για το σύστημα με το οποίο υποχρεωτικά ζούμε. Όποιος βλέπει με σαφήνεια το πώς λειτουργεί ο καπιταλισμός – πριν από την κρίση, στην κρίση, μετά από την κρίση – αυτός γνωρίζει επίσης και την «εναλλακτική λύση».

Μια απαραίτητη συνέπεια της «διάσωσης του χρηματοοικονομικού συστήματος»: ο ανταγωνισμός των εθνών περνάει στον επόμενο γύρο, δηλαδή, ετοιμάζουν κιόλας την επόμενη κρίση!

Τα αμέτρητα δισεκατομμύρια για την «διάσωση του χρηματοοικονομικού τομέα» βοήθησαν αρκετές τράπεζες ώστε να αποφύγουν την κατάρρευση του χρηματοοικονομικού συστήματος – τουλάχιστον έτσι φαίνεται. Αλλά είναι φως φανάρι ότι δεν ξεπεράστηκε το πρόβλημα. Βέβαια οι πολιτικοί δε θέλουν πια να δουν «την άβυσσο» όπως το εξέφρασαν μερικοί υπουργοί των οικονομικών. Δε θέλουν να δουν άλλη μια φορά ότι ολόκληρη η κυκλοφορία χρημάτων και μ' αυτήν ολόκληρη η καπιταλιστική ζωή γενικά θα μπορούσαν να καταρρεύσουν.

Σ'ολο τον κόσμο συζητούν, καλύτερα διαπληκτίζονται, πώς μπορούν να κάνουν την επιτήρηση της χρηματοοικονομικής αγοράς πιο αυστηρή, πώς μπορούν να βελτιώσουν τον υπολογισμό του ρίσκου, πώς μπορούν να απαιτήσουν περισσότερη κάλυψη με μεγαλύτερα ίδια κεφάλαια κτλ. Αν ο στόχος όλων αυτών των μέτρων είναι όπως λένε, να «μειωθούν οι κίνδυνοι», τότε αντίστροφα είναι σαφές, ότι αυτοί οι κίνδυνοι ποτέ δε θα εξαλειφθούν και – αυτό είναι φως φανάρι – ότι δεν υπάρχει καμία εξασφάλιση. Αυτό που πρέπει να καθησυχάζει το κοινό πραγματικά είναι η ετοιμότητά της πολιτικής για το ρίσκο. Πρέπει να υπολογίσει κανείς ότι θα γίνουν και άλλες κρίσεις – καθόσον η επιστοφή στην δημοσιονομική πολιτική ομαλότητα μπορεί να θεωρείται μια ωρολογιακή βόμβα – αλλά, αυτοί είναι οι ευσεβείς πόθοι: η επόμενη κρίση δεν πρέπει να είναι τόσο υπερβολική. Τα πακέτα διάσωσης δεν υπάρχουν για να σταματήσουν οι τράπεζες την κερδοσκοπία – τότε θα μπορούσε κανείς να κλείσει το χρηματιστήριο – αντίθετα αυτά τα πακέτα πρέπει να τις βοηθήσουν να ανακτήσουν την παλιά ετοιμοτητά τους για το ρίσκο. Τι σημαίνει «ετοιμότητα για το ρίσκο»; Αυτό είναι ό,τι επαινέθηκε πάρα πολύ πριν από την κρίση: ο περίπλοκος σχηματισμένος τρόπος των συναλλαγών στο χρηματοοικονομικό τομέα – αδιαφανής για τους άσχετους – που κερδοσκοπούν με πιστώσεις ελπίζοντας σε κέρδη στο μέλλον. Το κέρδος φυσικά δεν είναι βέβαιο – αλλιώς δεν θα ήταν κερδοσκοπία – αλλά στο παρόν θεωρείται ότι έχει κανείς το κέρδος και μ' αυτό καινούργιο κεφάλαιο κιόλας στα χέρια του. Αυτό φυσικά δεν επιτρέπεται να μένει ανεκμετάλλευτο, χρησιμοποιείται αμέσως για την επόμενη κερδοσκοπική πράξη με στόχο τα μελλοντικά κέρδη. Η ανοδική σπείρα την οποία κοίταζαν όλοι με θαυμασμό πριν από την κρίση έδειξε πώς λειτουργεί αυτό.

Στα πακέτα διάσωσης δηλώνεται η σταθερή κρατική θέληση: οι κερδοσκοπικές δοσοληψίες πρέπει να εφαρμοστούν ξανά, αυτό είναι αναπόφευκτο. Αν και η πρόην ετοιμότητα ρίσκου φρόντισε ώστε οι πολιτικοί «να στέκονται στην άκρη της αβύσσου», χωρίς

αυτήν την ετοιμότητα όλο το καπιταλιστικό σύστημα δεν λειτουργεί καθόλου, βρίσκεται – με άλλες λέξεις – επίσης μπροστά στην άβυσσο.

Αλλά τα στις τράπεζες διανεμημένα χρήματα κάπου χωλαίνουν: θα έπρεπε να ξαναβάλουν την ωρολογιακή βόμβα μπρος, ωστόσο δεν το καταφέρνουν από μόνοι τους. Τα χρήματα επανορθώνουν απώλειες, διατηρούν την ύπαρξη των τραπεζών και την φερεγγυότητά τους, αλλά δεν τις πλουτίζουν – πράγμα που είναι ο μοναδικός σκοπός των τραπεζών όπως και των άλλων καπιταλιστών. Πιο πλούσιες μπορούν να γίνουν οι τράπεζες μόνο με την δική τους παραπάνω αναφερόμενη πράξη – να παίζουν κερδοσκοπικά με τα χρήματα – αυτό σημαίνει να ξαναρχίσουν με την παροχή πιστώσεων – ιδιαίτερα μεταξύ τους. Αυτές είναι οι ελπίδες των κρατών όσον αφορά τα πακέτα διάσωσης – μπορεί να αντιληφθεί κανείς πόσο επικίνδυνο ρίσκο αναλαμβάνουν τα κράτη με την προκαταβολή τους. Για τα χρήματα τα οποία δίνουν στις τράπεζες εγγυούνται – εκτός από τα φρεσκοτυπωμένα χρήματα – με καινούργια χρέη που ως γνωστόν πρέπει να εξοφληθούν με τόκο. Αυτό παρατείνεται διαρκώς έτσι ώστε για την πληρωμή των παλιών χρεών να δημιουργούνται καινούργια χρέη – το φημισμένο ρολόι των χρεών επιταχύνεται.

Αυτά τα κράτη μπορούν να προσφέρουν καινούργια ομόλογα στην αγορά, τα οποία θεωρεί η αγορά φερέγγυα. Απ' αυτά δεν υπάρχουν πια και τόσο πολλά. Κατά τις τελευταίες δεκαετίες η καπιταλιστική διεθνής αγορά επεκτάθηκε όλο και πιο πολύ, όλο και περισσότερα κράτη αναζήτησαν την οικονομική ευτυχία μέσα σ' αυτήν, και όλο και περισσότερα κράτη, στο μεταξύ τα πιο πολλά, είχαν βαριές απώλειες της πιστωτικής φερεγγυότητάς τους. Ή δεν μπορούν πιά να κάνουν καθόλου χρέη ή μπορούν να κάνουν μόνο πολύ ακριβά χρέη, στα δικά τους χρήματα έτσι και αλλιώς, αλλά και στα ξένα. Και όπως μπορεί να δει κανείς τώρα, η κρίση της ευρωζώνης δεν άλλαξε τίποτα σ' αυτό. Όταν τώρα τα καινούργια ομόλογα πουλιούνται στον χρηματοοικονομικό

κόσμο, αυτός δεν τα αγοράζει τυφλά από ευγνωμοσύνη, επειδή δημιουργήθηκαν αυτά τα ομόλογα για την διάσωσή του. Ο χρηματοοικονομικός τομέας μάλλον κάνει ό,τι κάνει πάντα και ό,τι περιμένει κανείς απ'αυτόν. Συγκρίνει τους κρατικούς εκδότες αυτών των ομολόγων και εξετάζει την πιστωτική φερεγγυότητα την οποία ζητούν τα κράτη. Αυτό το τεστ εξελίσσεται κατά το γνωστό σχέδιο: ποιανού χρέη συνδυάζονται με την προσδοκία να αποφέρουν πραγματικά τον υποσχόμενο τόκο, δηλαδή το μελλοντικό κέρδος, ποιό κράτος μπορεί να θεωρηθεί ικανό να επιφέρει στο εσωτερικό του μία οικονομική ανάπτυξη, τον «δρόμο έξω από την κρίση»; Τα κράτη της ευρωζώνης μέχρι τώρα μπορούσαν να είναι σίγουρα ότι διαθέτουν την πιστωτική φερεγγυότητα. Η σύγκριση η οποία διεξάγεται από τον χρηματοοικονομικό τομέα δεν εξελίσσεται έτσι ώστε μερικά ομόλογα απλώς να περιφρονούνται, αλλά γίνεται με τον συνηθισμένο, γι'αυτόν τον τομέα, τρόπο: όπου το ρίσκο είναι υψηλότερο και ο τόκος πρέπει να είναι υψηλότερος. Το ότι σ'αυτό κάποιο κράτος δεν μπορεί να συμμετέχει σχέδον καθόλου ή καθόλου δεν ενδιαφέρει τους κερδοσκόπους. Όπως βλέπει κανείς στην περίπτωση της Ελλάδας, Πορτογαλίας, Ιρλανδίας κτλ. τα κράτη πέφτουν θύματα αυτού τού τεστ: τα κράτη κινδυνεύουν να χρεοκοπήσουν.

Τώρα ίσως αναρωτηθεί κανείς: Τι οδήγησε τα κράτη να εκτεθούν σε τέτοιο φρενοβλαβές ρίσκο; Η απάντησή μας: γυρίστε στην αρχή. Με τα πακέτα διάσωσης τα κράτη κατέθεσαν για καταγραφή στα πρακτικά – μπορεί να πει κανείς παραδέχτηκαν – ότι έχουν εγκαταστήσει έναν αναπόφευκτο εξαναγκασμό στον οποίον υποδουλώνονται απολύτως: Ολόκληρη η ζωή ενός έθνους πρέπει να υπηρετήσει τον πολλαπλασιασμό των χρημάτων μέσα του και εξαρτάται από την επιτυχία αυτού του στόχου. Με τα διασωστικά τους πακέτα τα κράτη υπογραμμίζουν περαιτέρω ότι το κέντρο του πολλαπλασιασμού των χρημάτων είναι ο χρηματοοικονομικός τομέας: Ολόκληρη η δραστηριότητά του έγκειται στον πολλαπλασιασμό των χρημάτων, άρα εκφράζει τον

εξαναγκασμό του πολλαπλασιασμού σε καθαρή μορφή, αποτελεί πρότυπο αυτής της αρχής για ολόκληρη την οικονομία και της την επιβάλλει. Αυτή η οικονομία πρέπει να ικανοποιεί τα κριτήρια του χρηματοοικονομικού τομέα και ανάλογα με αυτά τα κριτήρια ο χρηματοοικονομικός κόσμος χορηγεί τα για κάθε καπιταλιστική δράση απαραίτητα δάνεια ή όχι. Το αντίστροφο: Εάν ο πολλαπλασιασμός στον χρηματοοικονομικό τομέα δεν λειτουργεί, βρίσκεται σε κίνδυνο ολόκληρη η οικονομική ζωή ενός έθνους. Γι' αυτό τα πακέτα διάσωσης ή τα αντίστοιχα χρέη είναι αναπόφευκτα.

Τώρα όχι μόνο μπορεί να παραξενευτεί κανείς αλλά και να τρομάξει – τα κράτη όχι. Για αυτά είναι αυτονόητο πώς πρέπει να αντιμετωπίσουν την κατάσταση, το τεστ της πιστωτικής τους φερεγγυότητας. Η σύγκριση στην οποία υποβάλλονται για αυτά δεν είναι τίποτα άλλο από την πρόκληση να επιβιώσουν στον ανταγωνισμό μεταξύ των εθνών. Για μερικά κράτη είναι μάλιστα μια ευκαιρία. Τα κράτη στο ανώτερο επίπεδο βλέπουν ότι βρίσκονται σε θέση να προχωρήσουν λίγο ακόμα στην ιεραρχία των εξουσιών. Το πιο εύκολο είναι να χειροτερέψουν την θέση εκείνων που βρίσκονται στο κατώτερο επίπεδο. Αυτό το γεγονός εκφράζεται – σύμφωνα με τους κανόνες του χρηματικού κεφαλαίου – στα υψηλότερα επιτόκια που πρέπει να πληρώνει η Ελλάδα σε σύγκριση με τη Γερμανία – με το πολιτικό αποτέλεσμα να καταπίει η Ελλάδα προδιαγραφές από τη Γερμανία. Πιο περίπλοκα είναι τα πράγματα στο ανώτερο επίπεδο της ιεραρχίας. Εκεί πρόκειται για μετατοπίσεις στην ιεραρχία της εξουσίας οι οποίες λίγο πολύ αποσκοπούν να κάνουν την ερώτηση ποιο κράτος δικαιούται την ηγεσία στον ανταγωνισμό μεταξύ των κρατών – στην Ευρώπη και σε όλο τον κόσμο. Η γερμανίδα καγκελάρια Μέρκελ είπε καθαρά και ξάστερα τι περιμένει από την κρίση: «Το έθνος πρέπει να βγει ισχυρότερο από την κρίση από όσο όταν μπήκε». Αυτό είναι μια πρόκληση, την σοβαρότητα της οποίας μπορεί να παρακολουθήσει κανείς – για να δωθεί μόνο ένα παράδειγμα – αν

διαβάσει στις εφημερίδες ότι ο άξονας Βερολίνο-Παρίσι δεν λειτουργεί τόσο καλά πια, ότι συσσωρεύονται οι διενέξεις. Τέτοιες εκφράσεις εν τω μεταξύ βρίσκονται στην ημερίσια διάταξη στον διεθνή πολιτικό κόσμο και μάλιστα αναφέρεται η λέξη «νομισματικός πόλεμος».

Αλλά όλα τα κράτη, στο ανώτερο η στο κατώτερο επίπεδο, τα πλούσια και τα φτωχά, έχουν ένα κοινό σημείο: για την ευδοκίμηση στον ανταγωνισμό με άλλα έθνη γενικά και ιδιαίτερα τώρα πρέπει να εγγυηθεί ο λαός. Τα κράτη ανταγωνίζονται το ένα το άλλο ποιο κράτος μπορεί να φτωχύνει τον λαό του περισσότερο και μπορεί να απομυζήσει μεγαλύτερη απόδοση απ' αυτόν. Αυτό δείχνει άλλη μία φορά τον παραλογισμό και την σκληρότητα αυτής της οικονομίας του πολλαπλασιασμού των χρημάτων: ο απλός άνθρωπος είναι το υλικό και χρησιμοποιείται για να ανταποκριθεί το κράτος στην ανάγκη του πολλαπλασιασμού των χρημάτων που δημιουργεί το ίδιο.

Πώς οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις προπαγανδίζουν την πολιτική της λιτότητας

«Δεν υπάρχει επιλογή όσον αφορά τα μέτρα λιτότητας»

Αυτό είναι το πρώτο και κεντρικό επιχείρημα των πολιτικών αρχηγών προς το λαό. Το μήνυμα είναι σαφές: κανένας δεν πρέπει να υποβάλει αιτήσεις για να λαμβάνει η κυβέρνηση υπόψη ή να δείχνει επιείκεια με τους συνταξιούχους και τους κοινωνικά αδύναμους. Επειδή η εναλλακτική λύση την οποία διαφημίζουν κάποιοι συνδικαλιστές και εκπρόσωποι μιας αριστερής κοινωνικής πολιτικής δεν υπάρχει. Η κυβέρνηση δεν ισχυρίζεται πως έχει το πιο σωστό, το καλύτερο επιχείρημα για την δική της πολιτική, με το οποίο αναιρεί κάθε κριτική σαν να είναι μην αιτιολογημένη καλά. Αρνιέται ακόμη και την ύπαρξη μίας εναλλακτικής λύσης, καταδικάζοντας έτσι κάθε αντίρρηση σαν

ανίσχυρη. Μ' αυτόν τον τρόπο η κυβέρνηση των «τεχνοκρατών» θέλει να τελειώσει η συζήτηση για τα μέτρα λιτότητας πριν αρχίσει, ισχυριζόμενη πως μόνο εκτελεί μια αντικειμενική ανάγκη της οικονομίας που δυστυχώς δεν της αφήνει άλλη επιλογή. Έτσι τουλάχιστον θέλει η κυβέρνηση να το εκλάβει ο λαός.

Οι άνθρωποι θα έπρεπε να το εκλάβουν ως κριτική αυτού του είδους οικονομίας στην οποία πρέπει να κερδίσουν τα προς το ζην τους. Η ανάκαμψη αυτής της οικονομίας απαιτεί την δραστική επιδείνωση των περιστάσεων της δικής τους ζωής. Όχι μόνο παροδική αλλά μόνιμη, όπως τα όργια περικοπών των συντάξεων, των μισθών, του συστήματος υγείας και άλλων. Όχι από κακή πρόθεση αλλά επειδή αυτό το είδος οικονομίας το χρειάζεται για την επιτυχία του - ένα σύστημα οικονομίας που το κράτος επιβάλλει με όλη του την εξουσία. Αυτό θα έπρεπε να το πάρει κανείς ως οριστική αρνητική κριτική για την οικονομία και το σκοπό της. Το κράτος αντίθετα θα ήθελε να το πάρουν οι άνθρωποι ως απόδειξη της αναγκαιότητας των μέτρων λιτότητας.

Η επιδείνωση των περιστάσεων της ζωής, η οποία επιβάλλεται στον λαό με το επιχείρημα «αντικειμενική ανάγκη», δεν οφείλεται καθόλου σε ουσιαστικές ελλείψεις που θα απαιτούσαν το προσωρινό περιορισμό στη διαβίωση. Καμία θεομηνία δεν κατέστρεψε την σοδειά, κανένα χωράφι δεν χάθηκε. Υπάρχουν και τα εργοστάσια και οι μηχανές για την παραγωγή των τροφίμων και των χρήσιμων προϊόντων, και τα χέρια που θα μπορούσαν να εργαστούν. Υπάρχουν όλες οι ουσιαστικές προϋποθέσεις για τον επαρκή εφοδιασμό των ανθρώπων, αλλά λόγω του κέρδους στο οποίο υποβάλλεται η χρήση όλων αυτών των συντελεστών σ' αυτήν τη συγκεκριμένη οικονομία, περικόπεται το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων για να πραγματοποιηθεί πάλι ο πολλαπλασιασμός του χρήματος. Ο χρηματοοικονομικός τομέας χάνει την εμπιστοσύνη στα κρατικά ομόλογα εν όψει των δημόσιων χρέων που υπάρχουν τώρα και

απαιτεί καινούργιες αποδείξεις για την φερεγγυότητα όταν τα κράτη ζητούν νέα δάνεια απ' αυτόν. Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις προσκομίζουν αυτές τις αποδείξεις όσο είναι δυνατόν και κάνουν τα απαραίτητα. Μειώνουν το έλλειμμα μέσω περικοπών των δαπανών και αυξήσεων των εισπράξεων κυρίως εις βάρος των συνταξιούχων, των ασφαλισμένων ή των καταναλωτών γιατί αυτό βλάπτει μόνο λίγο και μάλιστα ωφελεί την απαραίτητη ανάπτυξη στην λεγόμενη «πραγματική οικονομία».

Ανάπτυξη μέσω όσο το δυνατόν φτηνότερης εργασίας: αυτό χρειάζεται το κράτος για να ανακτήσει την εμπιστοσύνη των χρηματοοικονομικών καπιταλιστών, πράγμα που χρειάζονται οι επιχειρήσεις έτσι και αλλιώς πάντα. Το χρηματοοικονομικό κεφάλαιο, η πραγματική οικονομία, η πολιτεία, και τα τρία συμφωνούν: Η εξαθλίωση των μαζών είναι απαραίτητη για να τακτοποιήθουν οι ισολογισμοί, και σε περίοδο κρίσης περισσότερο από ποτέ. Πραγματικά είναι σωστό!

Η κακή μεταχείριση των εργαζομένων είναι μέρος αυτού του οικονομικού συστήματος. Σ' αυτό το σύστημα δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Αλλά όσο αφορά το ίδιο το σύστημα υπάρχει άλλη επιλογή. Η αντικειμενική ανάγκη την οποία επικαλούνται είναι φτιαχτή, προέρχεται από το καθεστώς του χρήματος, το οποίο το κράτος επιβάλλει με την εξουσία του. Συνεπώς επιβάλλει με αστινομική βία εναντίον της αντίστασης των μαζών την κατάργηση των κοινωνικών παροχών. Επειδή αυτός ο εξαναγκασμός δεν είναι ένας φυσικός νόμος, ισχύει μόνο στο βαθμό που το κράτος τον επιβάλλει με την εξουσία του.

Νέα από την ευρωπαϊκή οικογένεια των λαών, η Ευρώπη τιμώρησε την Ελλάδα προς παραδειγματισμό

(Απόσματα από το άρθρο «Neues aus der europäischen Völkerfamilie, an Griechenland wird ein Exempel statuiert“ από το γερμανικό περιοδικό Gegenstandpunkt 2 – 2015 - www.gegenstandpunkt.com bzw. „*Making an Example of Greece*“ in „*The Case of Greece*“ - <http://www.gegenstandpunkt.com/english/greek-case/greek-example.html>)

1. Η Ευρώπη τιμώρησε την Ελλάδα προς παραδειγματισμό – οι φύλακες του ευρώ διευκρινίζουν το εξής

Η τήρηση των δεσμεύσεων απέναντι στην Ευρώπη δεν πρέπει να εξαρτάται από εκλογές. Κανένας λαός δεν μπορεί να αποφασίσει με τον ψήφο του αν θα τηρηθούν αυτές οι δεσμεύσεις ή όχι. Ο λαός δεν καθορίζει με τον ψήφο του τα δημόσια συμφέροντα, αλλά ευθύνεται για τα αμετάκλητα συμφέροντα της κυριαρχίας του. Στην Ενωμένη Ευρώπη αυτό σημαίνει ο λαός ευθύνεται για το καθεστώς του ευρώ το οποίο η εθνική κυβέρνηση είναι αναγκασμένη να εκτελέσει. Η «λογική» που ισχύει στην Ενωμένη Ευρώπη είναι, αυτονόητο για τον κ.Σοίπλε έτσι ώστε αυτός, αλλά και «κανένας άλλος» να μην καταλαβαίνει τις εναλλακτικές πολιτικοοικονομικές προτάσεις του κ.Βαρουφάκι, του τέως υπουργού οικονομικών της Ελλάδας.

Μία εναλλακτική λύση για την οποία υπέβαλλε αίτηση η ελληνική κυβέρνηση δεν γίνεται σε καμία περίπτωση δεκτή στην Ευρώπη. Ενα καθεστώς χρήματος προς όφελος του λαού, ενα καθεστώς που λαμβάνει περισσότερο υπόψη το βιοτικό επίπεδο του πληθυσμού και τις κοινωνικές σκοπιές του κράτους από την

αξιοπιστία του δημόσιου χρέους, από τους υπολογισμούς των χρηματοπιστωτικών καπιταλιστών – στους οποίους η Ελλάδα δεν ανταποκρίνεται – από τις απαιτήσεις των πολιτικών ευρώ-δανειστών δεν γίνεται στην Ευρώπη. Δάνεια για την διασφάλιση του κράτους πρόνοιας αυτό είναι κατάχρηση του κοινού νομίσματος.

Ενα κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης όπως η Ελλάδα πρέπει να χρησιμοποιήσει την εθνική κυριαρχία της να αποφασίσει μεταξύ δεδομένων εναλλακτικών λύσεων. Η Ελλάδα πιάστηκε να επιλέξει – είτε ευρώ είτε εθνική κυριαρχία. Λεφτά και δάνειο, αποφυγή της χρεοκοπείας υπάρχουν μόνο με υποταγή σε μια δημοσιονομική πολιτική την οποία δεν καθορίζει το ελληνικό κράτος. Πιστωτική βοήθεια για την διατήρηση της εξυπηρέτησης του χρέους και την βασική λειτουργία του κράτους υπάρχει μόνο υπό την επιτήρηση της εφαρμογής ενός προγράμματος λιτότητας με το οποίο το κράτος το ίδιο εκτελεί την κρίση για την Ελλάδα ότι δεν είναι πιά ικανή για δικαιοπραξία κατά τους κανόνες του ευρώ.

2. Η αντίφαση της Ευρωζώνης

Η αντίφαση της Ευρωζώνης είναι πως (αυτή) αποτελείται από κράτη που έχουν ένα κοινό νόμισμα αλλά ταυτόχρονα (και) ανταγωνίζονται. Ανταγωνισμός σημαίνει ότι η οικονομική επιτυχία ενός κράτους-μέλους είναι η αποτυχία των άλλων.

Με την είσοδο στην ΟΝΕ η Ελλάδα – όπως και τα άλλα κράτη-μέλη της Ευρωζώνης – έχει απαρνηθεί την εθνική νομισματική κυριαρχία για να την εξασκήσουν από κοινού. Αυτό έκανε για να αντικαταστήσει τη δραχμή με το μαχητικό ευρώ. Μαχητικό είναι το ευρώ γιατί βασίζεται στην οικονομική δύναμη όλης της Ευρώπης. Με το ευρώ η Ελλάδα έλπιζε να διευκολυνθεί η κρατική πρόσβαση στην πίστωση, μια έλπιδα που για μερικά χρόνια έγινε πραγματικότητα.

Στην κρίση το χρηματοοικονομικό κεφαλαίο άρχισε να διακρίνει μεταξύ επιτυχημένων και μη επιτυχημένων κρατών της Ευρωζώνης με το αποτέλεσμα να χάσει η Ελλάδα κάθε φερεγγυότητα και μ' αυτήν κάθε ικανότητα πληρωμής. Αφού η νομισματική κυριαρχία είναι στα χέρια της ΕΚΤ η Ελλάδα δεν μπορεί πια να έχει την ικανότητα πληρωμής μέσω της κυριαρχικής πράξης να εκτηπώσει το δικό της νόμισμα.

Απαιτούν οι αρμόδιοι θεσμοί της Ευρωζώνης από την Ελλάδα ότι με την ήττα στον ανταγωνισμό λόγω της παραίτησης της νομισματικής κυριαρχίας επίσης έχασε την αρμοδιότητα σχετικά με το προϋπολογισμό της. Πιστωτική βοήθεια για την Ελλάδα υπάρχει μόνο αν λάβει τα απαιτούμενα μέτρα και τα υλοποιήσει κάτω από την εποπτεία των εξωτερικών ελέγκτων. Με αυτόν τον τρόπο η Ελλάδα έρχεται αντιμέτωπη με την συνέπεια του παραλογισμού ενός κοινού νομίσματος για κράτη που μεταξύ τους ανταγωνίζονται.

3. Η πρόοδος της νομισματικής ένωσης σε μια νέα ποιότητα

Η θέση των πολιτικών παράγοντων όταν ίδρυσαν τη νομισματική ένωση ήταν, ότι ένα κοινό νόμισμα το οποίο βασίζεται στην ανάπτυξη όλης της Ευρώπης πρέπει να είναι σε κάθε περίπτωση προς όφελος του καθένα κράτους της Ευρωζώνης.

Στην κρίση τα κράτη μέλη διαφέρουν ανάλογα με την επιτυχία τους και αξιολογούνται από το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο όσον αφορά τη δική τους βάση ανάπτυξης με συνέπεια – τα αποτυχημένα κράτη να χάσουν την φερεγγυότητα τους ενώ ταυτόχρονα να προμηθεύουν τα επιτυχημένα κράτη – ιδιαίτερα τη Γερμανία – με όσα δάνεια ζητούν.

Τα κράτη, στον ανταγωνισμό νικητές και ηττημένοι, θέτουν διαφορετικά αιτήματα σχετικά με την νομισματική και πιστωτική

πολιτική της κοινότητας. Για το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο τίθεται το θέμα του πολιτικού κουμάντου. Υπάρχει μία εξουσία η οποία εγγυάται για το κοινό νόμισμα; Αν ναι, ποιά εξουσία είναι; Το Βερολίνο έχει αναδειχτεί στην πραγματικά ηγετίδα δύναμη, η οποία εγγυάται όχι μόνο για το κοινό νόμισμα αλλά και για την ύπαρξη της αδιάλυτης νομισματικής ένωσης.

Ως αναπληρωτής κυρίαρχος λειτουργούν οι θεσμοί της ΕΕ και την χάραξη πολιτικής (αρμοδιότητα χάραξης κατευθύνσεων) μέσα σ' αυτούς την έχει το Βερολίνο. Η Γερμανία επιβάλλει έναν νέο κανονισμό στην Ευρώπη χρησιμοποιώντας την πίστωση της Ευρωζώνης ως όπλο. Χωρίς υποταγή της εθνικής δημοσιονομικής πολιτικής στις απαιτήσεις ενός παγκόσμιου ισχυρού νομίσματος η Ευρώπη δεν υφίσταται πια. Γιά αυτό η Ελλάδα είναι το παράδειγμα.

4. Η εντολή να ξανακερδίζει η Ελλάδα τη βιωσιμότητα του χρέους της δεν στοχεύει την εξυγίανση του κρατικού προϋπολογισμού

Η Ελλάδα αναγκάζεται υπό την αιγίδα της πραγματικής εξουσίας που εγγυάται το ευρώ – της Γερμανίας – να παραδεχτεί πως δεν συμβάλλει (συνεισφέρει) θετικά στην ισχύ ευρωπαϊκού νομίσματος εφαρμόζοντας μια αυστηρή δημοσιονομική πολιτική. Η Ελλάδα επιβαρύνει το ευρώ, γ' αυτό η ελληνική κυβέρνηση πρέπει να καταλάβει το δικό της κράτος και την οικονομική της έδρα ως επιβάρυνση και – ανάλογα με αυτήν την αντίληψη – να περικόψει της δαπάνες.

Η Γερμανία επιβάλλει στην Ελλάδα ένα πιστωτικό καθεστώς που λαμβάνει υπόψη την άποψη του χρηματοοικονομικού κόσμου για την ανικανότητα της Ελλάδας. Το ευρώ δεν πρέπει να είναι ένα χρήμα το οποίο ένα έθνος που βρίσκεται σε ανάγκη όπως η Ελλάδα μπορεί να χρησιμοποιήσει σύμφωνα με τις δικές του ανάγκες.

Μόνο αν το ευρώ αντιπροσωπεύει ανάπτυξη του κεφαλαίου – και με αυτήν την ικανότητα περαιτέρω αξιόπιστου πολλαπλασιασμού – αυτό το χρήμα ικανοποιεί τις απαιτήσεις του κυρίου επικαρπώτη του.

Για την Γερμανία πρόκειται για το να εγκατασταθεί και τηρήσει το ευρώ ως μέσο ιμπεριαλιστικής εξουσίας ανταγωνίζοντας το Δολάριο σαν το κυρίως νόμισμα του κόσμου.

Οικονομική Ανάπτυξη

Ο καθένας λέει, αυτό που λείπει είναι η ανάπτυξη. Θέλουμε εμείς να ρωτήσουμε - γιατί; Τι είναι αυτό που πάντα πρέπει να αναπτυχτεί; Ο καθένας ξέρει, ότι αυτή η ανάπτυξη την οποία λαχταρούν δεν αποτελεί από ωφέλιμα προϊόντα. Αν ήταν έτσι θα έπρεπε να αναρωτηθεί κανείς γιατί είναι αναγκαία διαρκώς μια τέτοια ανάπτυξη; Γιατί δεν αρκεί να παράγεται φέτος ο ίδιος πλούτος οποίος παράχτηκε πέρσι; Και αντίστροφα γιατί σημαίνει αμέσως μια καταστροφή αν η ανάπτυξη δεν φτάνει;

Αυτό που πρέπει να αυξηθεί είναι το ΑΕΠ – το οποίο δεν μετράει κομμάτια, κιλά ή θερμίδες αλλά τιμές. Αυτό το σύνολο χρηματικών ποσών είναι αυτό που πρέπει να αυξηθεί χρόνο με χρόνο. Δεν πρόκειται με άλλα λόγια για ωφέλιμα αγαθά με τα οποία μπορεί να εφοδιαστεί η ανθρωπότητα, πρόκειται για εμπορεύματα – αγαθά αχώριστα συνδεδεμένα με τιμές. Αυτό που αυτό που έχει προτεραιότητα από κάθε εφοδιασμό των ανθρώπων είναι η ανάγκη να πληρώσει κανείς. Δεν ισχύει η ανάνγκη για τα προϊόντα – ανεξάρτητα πόσο επείγουσα είναι – μετράει μόνο αν έχει κανείς τα απαιτούμενα χρήματα στην διάθεση του. Αυτά θέλει να δει ο καπιταλιστικός παραγωγός πριν διαθέσει τα εμπορεύματα. Άρα αν παράγονται προϊόντα ή όχι εξαρτάται αποκλειστικά από το γεγονός αν αυτά μπορούν να πουληθούν με κέρδος. Να παράγει κάτι ενδιαφέρει έναν επιχειρηματία μόνο απ' αυτήν τη σκοπιά.

Πλούτος στην κοινωνία μας δεν αποτελείται από ωφέλιμα αγαθά – από την αξία χρήσης αυτών – αλλά αποτελείται από το ποσό χρημάτων το οποίο ο ιδιοκτήτης τους λαμβάνει με την πούληση των εμπορευμάτων του. «Αν τα εμπορεύματα μπορούσαν να μιλήσουν θα έλεγαν: η αξία μας χρήσης μπορεί να ενδιαφέρει τον άνθρωπο. Εμάς σαν πράγματα δεν μας αφορά. Αυτό όμως που αφορά εμάς σαν πράγματα, είναι αξία μας»(Καρλ Μαρξ, Το Κεφαλαίο, Τομος Ι, σελίδα 97)

Όλη η κοινωνική ζωή υπόκειται στην ατομική δύναμη του χρημάτος και έξυπηρετεί [ύπηρετεί] γι'αυτον τον λόγο μόνο έναν σκοπό – να πολλαπλασιάσει τα χρήματα. Αν ο μόνος σκοπός καθε παραγωγής είναι να φέρνει κέρδος τότε δεν τυχαίνει αν αυτή η οικονομία πρέπει να αναπτυχτεί χρόνο με χρόνο. Τότε η έλλειψη ανάπτυξης σημαίνει αποτυχία του οριστικού σκοπού αυτής της οικονομίας. Τότε υπάρχει κρίση.

Στην κρίση τα εμπορεύματα τα οποία παράγησαν οι καπιταλιστικοί επιχειρηματίες παραείναι πολλά, επειδή δεν μπορούν να τα πουλίσουν. Το πρόβλημα τους – οι επενδύσεις τους δεν αξιοποιούνται, παραείναι με άλλα λόγια πολλές. Η συνέπεια – δημιουργημένος πλούτος και πηγές παραγωγής παραλύουν, αφού δεν αποδειχνύονται ως πηγές χρημάτος. Ο αριθμός εργαζομένων παραείναι μεγάλος. Δουλειά στην μορφή ανθρώπων που έπρεπε να δουλεύουν παραείναι πολλή με το αποτέλεσμα να χάνουν αυτοί οι άνθρωποι τα προς το ζην τους.

Αν φίλοι της οικονομίας της αγοράς ισχυρίζονται ότι χρειάζεται ανάπτυξη για τον όσο μπορεί καλύτερο εφοδιασμό των ανθρώπων, τότε απαντάμε εμείς – εφοδιασμός των εργαζομένων και ανάπτυξη αποτελούν μια αντίφαση. Η ανάπτυξη – μια άλλη λέξη για κέρδος – βασίζεται αναγκαία σε μικρούς μισθούς. Στην κρίση είναι ολοφάνερα.

Γιατί πολλοί άνθρωποι στις αναπτυσσόμενες χώρες είναι φτωχοί;

1.

Φτωχοί είναι οι άνθρωποι των αναπτυσσόμενων χωρών, γιατί αποκλείονται από τον πλούτο ο οποίος υπάρχει πρώτον γενικά και δεύτερον και στις ίδιες τις χώρες τούς. Πέρασαν οι εποχές, κατά τις οποίες οι άνθρωποι πεινούσαν και πέθαιναν γιατί – λόγω των αφορίων, λόγω του ανεπαρκούς ελέγχου της φύσης, εξαιτίας περιορισμένων ιατρικών γνώσεων κτλ. – έλειπαν τα μέσα για την ικανοποίηση των πιο σημαντικών αναγκών τους. Σήμερα άνθρωποι λιμοκτονούν μπροστά από γεμάτες αποθήκες. Κάθε τηλεοπτικό δελτίο για τους λιμούς δείχνει ότι υπάρχει ο πλούτος. Και μόνο ο εξοπλισμός και η μετακίνηση των τηλεοπτικών συνεργείων που ενημερώνουν για την πείνα, οι δορυφόροι με τους οποίους αποστέλλονται τα δελτία στις μητροπόλεις είναι ακριβότερα από τα τρόφιμα που θα χόρταιναν τους τους πεινασμένους. Ακόμα και ο ΟΗΕ (Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών) ενημερώνει ότι υπάρχουν αρκετά τρόφιμα στον κόσμο για να χορτάσουν όλους τους ανθρώπους και αναμφίβολα σε περίπτωση ανάγκης θα μπορούσαν να παραχθούν περισσότερα. Πείνα υπάρχει μόνο εκεί που λείπουν τα χρήματα για να αγοράσει κανείς τα υπάρχοντα τρόφιμα. Το ίδιο ισχύει για άλλες βιοτικές ανάγκες – η έλλειψη του καλού σπιτιού, της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, της παιδείας και των άλλων καταναλωτικών αγαθών. Αιτία για τον αποκλεισμό από τον πλούτο είναι η ατομική ιδιοκτησία. Αυτό το δικαίωμα της κεφαλοκρατείας σήμερα ισχύει σε κάθε γωνιά της γης. Κάθε κομμάτι του φυσικού και του παραγόμενου πλούτου ανήκει σε κάποιον. Παντού υπάρχει ένα κράτος που δίνει σε κάποιους πολίτες το δικαίωμα να διαθέτουν τα υλικά πλούτη τους όπως θέλουν. Αυτό το δικαίωμα απαγορεύει στους άλλους πολίτες, οι οποίοι χρειάζονται αυτά τα πλούτη, να τα αποκτήσουν. Το ότι τα αποθέματα τροφίμων λαφυραγωγούνται συνέχεια στην Αφρική αυτό δείχνει όχι μόνο ότι υπάρχει κάτι για να πάρει κανείς, αλλά

και ότι απαγορεύεται στους πεινασμένους να πάρουν ό,τι χρειάζονται.

2.

Στους φτωχούς δεν λείπουν μόνο τα καταναλωτικά αγαθά λόγω του αποκλεισμού τους απο τον πλούτο, τους λείπουν και οι πηγές του πλούτου, τα μέσα παραγωγής δηλαδή τα εργαλεία της εργασίας με τα οποία θα μπορούσαν να παράγουν τα πράγματα που χρειάζονται. Το έδαφος, τα μέσα παραγωγής – συνεργεία, μηχανές, πρώτες ύλες – ανήκουν σε άλλα άτομα, στους λεγόμενους πλούσιους. Ο αποκλεισμός των ανθρώπων από τα μέσα παραγωγής εμφανίζεται διαφορετικά σε διάφορες χώρες του νότου, αλλά έχει πάντα το ίδιο αποτέλεσμα: οι νομάδες δεν μπορούν να συνεχίζουν τον τρόπο ζωής τους, όταν οι γαιοκτήμονες τοποθετούν σύνορα και μ'αυτό η αλλαγή της βοσκής των κοπαδιών των νομάδων δεν είναι πια δυνατή. Κάπου αλλού οι μικροί αγρότες παραμερίζονται από τα σχετικά καρπερά εδάφη σε όφελος των μεταλλευτικών βιομηχανιών, υδατοφραχτών ή φυτειών που παράγουν για την διεθνή αγορά. Στα άνυδρα χωράφια χωρίς άρδευση που τους αφήνει το κράτος, επειδή δεν υπάρχει κανένα οικονομικό ισχυρό συμφέρον, αγωνίζονται χωρίς απαραίτητη τεχνική, καμιά φορά χωρίς τα κατάλληλα εργαλεία για το καθημερινό ψωμί τους. Και ακόμη κάπου αλλού οι παραδοσιακοί χειροτέχνες – υφαντές, ράφτες, εργάτες στη μεταλλοβιομηχανία κτλ. – δεν έχουν καμιά πιθανότητα επιτυχίας εναντίον των εισαγόμενων βιομηχανικών προϊόντων των πολυεθνικών ομίλων επιχειρήσεων άσχετα με το πόσο φτηνά είναι πρόθυμοι να εργαστούν. Τους λείπει η πρόσβαση σ'αυτά τα μέσα παραγωγής που είναι σήμερα απαραίτητα για να πάρουν μέρος στον ανταγωνισμό για την αγοραστική δύναμη. Τέτοιοι άνθρωποι είναι άποροι και αβοήθητοι. Δεν μπορούν να εκτελέσουν την δουλειά, η οποία θα ήταν αναγκαία για αυτούς. Δεν μπορούν να προμηθευτούν τα μέσα για την ικανοποίηση των αναγκών τους. Από αυτό μπορεί να συμπεράνει κανείς, ότι αυτό δεν έχει σχέση ούτε με τεμπελιά

ούτε με επιμέλεια: εκατομμύρια στον Τρίτο Κόσμο αγωνίζονται σκληρά και χωρίς επιτυχία για μια καλή ζωή.

Και αυτοί οι οποίοι φεύγουν από τις χώρες τους (το λεγόμενο πρόβλημα των προσφύγων) προσπαθώντας να επιβιώσουν, φτάνοντας στις εξαθλιωμένες περιοχές των μεγάλων πόλεων του Βόρρα αποδεικνύουν επίσης ότι η φτώχεια στις χώρες τους δεν είναι αποτέλεσμα τεμπελιάς. Διακινδυνεύουν την ζωή τους για να βρουν δουλειά και, αν είναι τυχεροί, γίνονται θύματα εκμετάλλευσης ή, αν είναι άτυχοι απελάσσονται. Άλλοι πράγματι παραμένουν στην αδράνεια όχι γιατί η πείνα είναι τόσο ευχάριστη αλλά γιατί ο αποκλεισμός από τα μέσα παραγωγής κάνει αδύνατη κάθε επικερδή προσπάθεια. Χρησιμοποιώντας τους σαν παράδειγμα μερικοί ηθικολόγοι εξηγούν την αθλιότητα τους – η οποία είναι το αποτέλεσμα της οικονομικής ανημποριάς τους – με την παθητικότητα και τον ξεπεσμό τους. Εναντίον τέτοιου κυνισμού θα βοηθούσε η εξής απλή σκέψη. Κανένας δεν είναι τόσο τεμπέλης ώστε να προτιμάει να πεθάνει από την πείνα αντί να παράγει τα απαραίτητα αγαθά – αν υπήρχε μια βατή και επιτρεπομένη δυνατότητα.

3.

Για την ένδεια μεγάλου μέρους του πληθυσμού τους τα κράτη του Τρίτου Κόσμου δεν είναι σε καμία περίπτωση αμέτοχα, δεν παθαίνουν κάτι το οποίο δεν θέλουν. Όταν υποδουλώνουν τους λαούς τους στην κυριαρχία της ατομικής ιδιοκτησίας, δεν ακολουθούν κάποιους εξαναγκασμούς που προέρχονται από την Αποικιοκρατεία, αλλά μόνο τη δική τους σύγχρονη λογική του κράτους: Τα κράτη στηρίζονται για την πρόοδο της εξουσίας τους και του πλούτου τους στην παραγωγικότητα της φτώχειας. Καθιστούν τους πολίτες τους μη αυτοτελείς και έτσι τους κάνουν να προσφέρονται στους ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής ως όργανα του κέρδους τους. Τα να κερδίζει κανείς χρήματα διαμέσου έμμισθης εργασίας πρέπει να είναι ο μοναδικός επιτρεπόμενος τρόπος να κερδίζει τα προς το ζην ο λαός τους, για

να μην τρέφει μόνο τον λαό αλλά και για να αυξάνει τα χρηματικά κέρδη των ιδιοκτητών των μέσων παραγωγής, από τα οποία επίσης παίρνει και το κράτος το μερίδιό του. Εάν και κατά πόσο αυτά τα προς το ζην πραγματοποιούνται είναι φυσικά ένα άλλο θέμα. Αυτό δεν εξαρτάται από την επιθυμία του κράτους για όσο το δυνατόν πιο πολλή «απασχόληση», ούτε από την ανάγκη των πολιτών να βρουν εργασία για να κερδίσουν χρήματα. Το αν θα τους δοθεί η ευκαιρία εξαρτάται από τους υπολογισμούς εκείνων στους οποίους ανήκουν τα μέσα παραγωγής: επιτρέπουν στους απόρους να εργάζονται, όσον αφορά την διάρκεια και τον μισθό, εφόσον η εργασία τους αυξάνει των πλούτο τους. Αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα στους πάμφτωχους αγρότες που αγωνίζονται για την επιβίωση και τους σύγχρονους μισθωτούς εργάτες: Ο αγρότης χρησιμοποιεί το δικό του έδαφος και τα δικά του πενιχρά εργαλεία προς το συμφέρον του, ο μισθωτός εργάτης χρησιμοποιείται για τα ξένα συμφέροντα. Οι μη-κατέχοντες τα μέσα παραγωγής δεν έχουν τη δυνατότητα, ούτε με την εργατικότητα ούτε με την προθυμία, να ξεπουληθούν για ελάχιστα χρήματα, να αναγκάσουν την χρησιμοποίησή τους. Αυτό εξαρτάται αποκλειστικά από τις δουλειές των ιδιοκτητών, οι οποίες διαφέρουν από χώρα σε χώρα, στο σύνολό τους όμως είναι τέτοιες που μόνο ένα κλάσμα αυτών που ζητούν εργασία βρίσκει και μία θέση.

4.

Οι πραγματικοί «εργοδότες» είναι στην εποχή μας αυτές οι πολυεθνικές επιχειρήσεις, οι οποίες προγραμματίζουν σε παγκόσμια κλίμακα. Συγκρίνουν παγκόσμια την απόδοση κεφαλαίου που μπορούν να προσμένουν χωρίς καμιά προκατάληψη, ακολουθώντας μόνο τη σκοπιά του μεγαλύτερου τους συμφέροντος - και έτσι διαχωρίζουν τον κόσμο.

Στις χώρες του λεγόμενου Τετάρτου Κόσμου - Σομαλία, Αιθιοπία κτλ. - το διεθνές συμφέρον κέρδους δεν βρίσκει σχεδόν τίποτα εκμεταλλεύσιμο. Σ' αυτές τις χώρες δεν υφίσταται καθόλου

οικονομική ζωή, καθόλου παραγωγή τουλάχιστον των απαραίτητων και σχεδόν καθόλου επιβίωση. Φυσικά και αυτές οι περιοχές της γης δεν απαλάσσονται από τον κόσμο της ατομικής ιδιοκτησίας, στον οποίο κανείς μπορεί να αγοράσει τα πάντα αλλά και όλα πρέπει να αγορασθούν. Λίγα δολάρια μπορούν να κερδηθούν και εκεί, και εκεί μπορεί κανείς να πουλήσει κάτι, και ως όρος της δυνατότητας μελλοντικών δοσοληψιών, το έδαφος και τα άλλα υπάρχοντα πρέπει να είναι και να παραμείνουν ατομική ιδιοκτησία.

Στις χώρες, οι οποίες άδικα λέγονται αναπτυσσόμενες χώρες, το οικονομικό συμφέρον στρέφεται ως επί το πλείστον στις ιδιαίτερες συνθήκες της φύσης: κεφάλαιο επενδύεται στην παραγωγή τροπικών φρούτων για την διεθνή αγορά, των λεγόμενων «Cash Crops», στην εκμετάλλευση ορυκτού πλούτου ή στην αξιοποίηση φυσικών ομορφιών από την τουριστική βιομηχανία. Σ' αυτές τις περιπτώσεις αυτό που ξυπνά το ενδιαφέρον των διεθνών καπιταλιστών δεν είναι το εθνικό εργατικό δυναμικό αλλά οι ιδιαίτερες συνθήκες της φύσης. Εκτός από τους λίγους – οι οποίοι χρειάζονται στην μεταλλευτική βιομηχανία, στις φυτείες και για την εξυπηρέτηση των τουριστών, το διεθνές οικονομικό συμφέρον δεν χρειάζεται τον τοπικό πληθυσμό, ο οποίος μαζί με τον πληθυσμό των χώρων του Τετάρτου Κόσμου αποτελεί τον απόλυτο υπερπληθυσμό της παγκόσμιας κεφαλαιοκρατίας.

Οι τόπικες κυβερνήσεις αναλαμβάνουν από τους ισχυρούς τους εταίρους την εντολή να κλείσουν τα πλήθη τους, τα οποία φυτοζωούν, μέσα στις εθνικές εξαθλιωμένες περιοχές, δηλαδή να τα εμποδίσουν να μεταναστεύουν στο βορρά και να γίνουν βάρος στο κράτος πρόνοιας εκεί.

Στις αναδυόμενες χώρες τα διεθνή συγκροτήματα ανακαλύπτουν μέρη του λαού ως φτηνούς εργαζόμενους, τους οποίους εκμεταλλεύονται επιπρόσθετα ή αντί των εργαζομένων των

μητροπόλεων. Μετακινούν μέρη της παραγωγής τους στις χώρες με χαμηλούς μισθούς, εισάγουν την ταχύτητα της εργασίας και την παραγωγικότητα που απομυζούν από τους ανθρώπους της χώρας από την οποία προέρχονται, αλλά πληρώνουν μόνο τους τοπικούς μισθούς πείνας. Οι «φτωχές» αναπτυσσόμενες χώρες συνεργούν, καταπολεμάνε την κρατική φτώχεια τους, προετοιμάζοντας τους ανθρώπους τους ως ασυναγώνιστη φτήνη προσφορά για το διεθνές κεφάλαιο, καταβάλλοντας κάθε αντίσταση κατά των άθλιων συνθηκών εργασίας και μ' αυτήν την προσφορά υπηρεσιών επιδιώκουν την τοποθέτηση του εξωτερικού κεφαλαίου στις χώρες τους.

Αν πράγματι κάποτε σε τέτοιες χώρες ανέρχονται στην εξουσία εναλλακτικές κυβερνήσεις, που αντιλαμβάνονται την εθνική πρόοδο διαφορετικά και φαντάζονται έναν άλλο ρόλο για τον πληθυσμό τους παρά να είναι η φτηνή προσφορά για το διεθνές κεφάλαιο, ο συνασπισμός των φιλελεύθερων παγκόσμιων δυνάμεων κάνει το παν για να επιφέρουν την αποτυχία τέτοιων κοινωνικών «πειραμάτων» - στην ανάγκη μέσω ένοπλης επέμβασης. Παρά τους χαμηλούς μισθούς, οι οποίοι κρατούνται χαμηλοί με εξωτερική και εσωτερική βία, μόνο μια μειονότητα βρίσκει μια σταθερή και μίσθωτη εργασία. Η πλειονότητα αποτελεί τις καπιταλιστικές εφεδρείες των εργαζομένων, που μόνο στις ιδιαίτερες φάσεις της ανάπτυξης έχει την τύχη να απασχοληθεί για περιορισμένα χρονικά διαστήματα. Ή συγκαταλέγονται στον απόλυτο υπερπληθυσμό.

Όλα αυτά ουσιαστικά δεν είναι διαφορετικά στις δοξασμένες βιομηχανικές χώρες. Εκεί επίσης διαρκώς ένα μέρος της εργατιάς παραμένει χωρίς απασχόληση, δεν απειλείται μόνο με την κατάπτωση στην αθλιότητα αλλά προσβάλλεται από αυτήν. Και στις χώρες με ψηλούς μισθούς η φτώχεια είναι η βάση και η παραγωγική δύναμη της οικονομίας. Επίσης η κοινωνία μας το πρεσβεύει ασυγκάλυπτα, όταν ο πολιτικός κόσμος, οι ηγέτες της οικονομίας και αυτοί που δημιουργούν την κοινωνική γνώμη

μοιρολογούν ότι οι μισθοί είναι υπερβολικοί, όταν αποδίδουν την οικονομική κρίση, τα ελλείμματα στον κρατικό προϋπολογισμό, την χρεοκοπία των ασφαλιστικών ταμείων και την ανεργία στους ψηλούς μισθούς και θέλουν να κατανικήσουν όλα αυτά μέσω της μείωσης των μισθών. Οι ειδήμονες δεν έχουν κανένα πρόβλημα να ομολογήσουν ότι τα πλούτη αυτής της κοινωνίας βασίζονται στην φτώχεια των εργαζομένων. Απεναντίας μοιρολογούν ότι δεν υπάρχει ακόμα αρκετή φτώχεια.

Παγκόσμια η πλειονότητα των ανθρώπων λόγω της βίας των συνθηκών οδηγείται σε προλεταριακή ύπαρξη, χωρίς όμως να υπάρχει ζήτηση για προλετάρους. Το κεφάλαιο με την ζήτηση του εργασίας, αποφασίζει αν τα δυσεκατομμύρια χωρίς ιδιοκτησία μπορούν να ζήσουν ή όχι. Ορίζει ποιοι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα ζωής, γιατί είναι απαραίτητοι για τα κέρδη και ποιοι άνθρωποι είναι κατά όλα τα έγκυρα μέτρα και σταθμά άχρηστοι, περιττοί και μόνο μια επιβάρυνση.

Επίλογος

Ελπίζουμε, η απάντηση είναι αρκετή. Γιατί η ερώτηση για τον λόγο της φτώχειας στις αναπτυσσόμενες χώρες περιέχει μια παγίδα – αν κάποιος κάνει αυτήν την ερώτηση δεν είναι σαφές, αν αυτός ρωτάει για τον λόγο της φτώχειας ή για τον λόγο της εξαιρετικά μεγάλης φτώχειας. Στην δεύτερη περίπτωση το σκάνδαλο, το οποίο είναι αξιοκατάκριτο, είναι η υπερβολική φτώχεια και ο λόγος που αναζητείται είναι ο λόγος της παρέκκλισης από την κανονική φτώχεια. Αυτή η εκδοχή της ερώτησης είναι δημοφιλής στα κινήματα αλληλεγγύης, στις ομάδες κατά της παγκοσμιοποίησης καθώς και στις χριστιανικές εκκλησίες με τους εράνους τους. Πράγματι η διαφορά σχετικά με την υγεία, τον προσδοκούμενο χρόνο ζωής και το βιοτικό επίπεδο είναι τεράστια: στον Τρίτο Κόσμο οι άνθρωποι πεθαίνουν από την πείνα, στον Πρώτο τους παρακολουθούν να πεθαίνουν στην έγχρωμη τηλεόραση και χαίρονται που είναι καλά, σε συγκριση

τουλάχιστον. Μερικοί μισθωτοί εργάτες του βορρά έχουν μάλιστα ακόμα και τα λεφτά για ταξίδια στις περιοχές της γραφικής φτώχειας και κάνουν τον σπουδαίο με το επίδομα αδείας τους. Ωστόσο αυτό δεν αλλάζει την οικονομική θέση τους –την οποία επίσης μοιράζονται με τους φουκαράδες από τους οποίους εξυπηρετούνται στις διακοπές τους. Η διαφορά προκύπτει βάση της ισότητάς τους: και οι δυο μπορούν να ζήσουν μόνο αν ζουν για το κεφάλαιο. Γι’αυτό οι μεν κερδίζουν έναν μισθό από τον οποίο μπορούν κακήν κακώς να ζήσουν και οι δε πεθαίνουν από την πείνα.

Αλλά όποιος θεωρεί την υπερβολικότητα της φτώχειας στον Τρίτο Κόσμο ως ουσιαστικό σκάνδαλο, πάει σε μία άλλη κατεύθυνση. Συγκρίνει την κατάσταση των θυμάτων του κεφαλαίου και θεωρεί την ψαλίδα μεταξύ βορά και νότου άδικη. Έτσι ο μισθωτός εργάτης του Πρώτου Κόσμου φαίνεται πλούσιος, γιατί συγκρίνεται με τον φουκαρά του Τρίτου Κόσμου – αντίστροφα αυτός εμφανίζεται ως φτωχός μόνο μέσω της σύγκρισης. Η διαμαρτυρία που βασίζεται στη σύγκριση και απαιτεί αντιστάθμιση καταλήγει πολύ μετριόφρονη: θεωρεί το βιοτικό επίπεδο φτηνών μισθωτών εργατών ως αληθή ίσως μην αναγκαία πολυτέλεια - και δεν επιθυμεί για τους φτωχούς στο νότο, με τους οποίους τάσσεται αλληλέγγυα, τίποτε περισσότερο από την απελπιστική «στοιχειώδη επιβίωση», που καταστράφηκε από την εισβολή της παγκόσμιας οικονομίας στις χώρες τους. Η σύγκριση της φτώχειας εδώ και εκεί επιβάλλει ρητά ή υπονοούμενα το κριτήριο της επιβίωσης - αυτό σ’αυτόν τον κόσμο της περιουσίας, στον οποίον υπάρχουν αρκετά απ’όλα και θα μπορούσε να υπάρχουν περισσότερα από αρκετά.

Όποιος λοιπόν κηρύσσει ως σκάνδαλο όχι τις εκβιασμένες περιστάσεις των μισθωτών εργατών παντού, αλλά αντίθετα θέλει να εξηγήσει τον βαθμό της αθλιότητας στον Τρίτο Κόσμο διαχωρίζει μία κεφαλαιοκρατία που λειτουργεί κανονικά από μία άλλη ελλειμματική, που στον νότο δεν λειτουργεί, που είναι

ανώμαλη, και ρωτάει γιατί στις αναπτυσσόμενες χώρες λείπει αυτό που έχουν οι χώρες του βορρά. Πραγματικά τίποτα δεν είναι ανώμαλο. Πουθενά δεν είναι γραμμένο, ότι το κεφάλαιο πρέπει να χρησιμοποιήσει τους ανθρώπους - ή τουλάχιστον την πλειονότητα των ανθρώπων - τους οποίους υποδουλώνει υπό τους κανόνες του, για τον πολλαπλασιασμό των χρημάτων του. Σε παγκόσμια κλίμακα αυτό οπωσδήποτε είναι η εξαίρεση. Στον νότο δεν λείπει τίποτα για τον παγκόσμιο οικονομικό ρόλο, τον οποίο παίζει στον παγκόσμιο καπιταλισμό. Κανένας δεν είχε υποσχεθεί τίποτε περισσότερο από το ότι η ατομική ιδιοκτησία πρώτα μονοπωλεί όλες τις συνθήκες παραγωγής και ζωής και μετά αποφασίζει τι μπορεί να κάνει υπό αυτές τις συνθήκες για τον πολλαπλασιασμό της.

Αν στις αναπτυσσόμενες χώρες ένας ελλειπής καπιταλισμός είναι δήθεν ο λόγος της ιδιαιτέρως μεγάλης φτώχειας - τότε η κεφαλαιοκρατία ξεπέρασε τις δυσκολίες. Με τις συγκρίσεις ο γενικός λόγος για την φτώχεια διαψεύδεται και δημιουργείται μία καλή γνώμη για το σύστημα της εκμετάλλευσης. Γιατί όποιος πιστεύει ότι του νότου του λείπει κάτι για να πάει η ζωή εκεί τόσο καλά όσο και στον βορρά, ξέρει κιόλας τι του λείπει: το κεφάλαιο, αυτό το απαραίτητο τρόφιμο των ανθρώπων. Η αθλιότητα δεν ωφείλεται στην κυριαρχία του κεφαλαίου αλλά στην έλλειψη κεφαλαίου. Και όποιος στρέφεται στην λανθασμένη ερώτηση, «γιατί το κεφάλαιο δεν διαμοιράζεται ομοιόμορφα σ' ολόκληρο τον κόσμο, γιατί δεν ευχαριστεί και τον νότο, ο οποίος το χρειάζεται τόσο επειγόντως», απαντώντας καταλήγει σε χίλιων ειδών αποτελέσματα. Στην απαρίθμηση ιδιαιτέρων ιστορικών συνθηκών, οι οποίες δήθεν εμποδίζουν μία «υγιή» εξέλιξη του νότου, είναι δύσκολο να αποφασίσει κανείς ποιά είναι αποφασιστική: η αποικιοκρατία, η τρέχουσα αξία, η κακή διακυβέρνηση, ο προστατευτισμός, το κερδισμένο προβάδισμα του βορρά; Αλλά τι σχέση έχουν όλα αυτά με την αιτία της φτώχειας;

Επιπλέον μπορείς να αντιστρέψεις αυτήν την σύγκριση. Τα αφεντικά στην Γερμανία, Αυστρία, Ελλάδα κτλ. λένε στους μισθωτούς εργάτες τους, ότι είναι πολύ ακριβοί για τα κέρδη τους και ότι στην Τσεχία, στην Πορτογαλία και ακόμη περισσότερο στην Νοτιοανατολική Ασία κάνουν την ίδια δουλειά πάρα πολύ φτηνότερα. Άλλοι λαοί δουλεύουν περισσότερες ώρες και μάλιστα για λιγότερα χρήματα - και αυτό λειτουργεί! Εκεί πάει το κεφάλαιο, για την ανεργία φταίνει οι εργάτες οι ίδιοι, επειδή είναι τόσο ανευέλικοι ώστε να μην αναμορφώνουν το βιοτικό επίπεδο τους προς τον Τρίτο Κόσμο. Στο μεταξύ, το επίπεδο των μισθών έχει μία λανθασμένη εξέλιξη, η οποία πρέπει να διορθωθεί, και η φτώχεια στον Τρίτο Κόσμο είναι πρότυπο!

Πραγματικά πάντα είναι το ίδιο: Η τάξη της ιδιοκτησίας του καπιταλισμού κάνει τους ανθρώπους ανίκανους να φροντίσουν την δική τους ζωή, αναγκάζει τους πάντες να βρούν μια ευκαιρία προσπαθώντας να εξυπηρετήσουν το κεφάλαιο. Ενώ οι φίλοι της κοινωνικής δικαιοσύνης συγκρίνουν τις συνθήκες ζωής εδώ και εκεί, το κεφάλαιο συγκρίνει πραγματικά τους λαούς με το μέτρο της απόδοσης και του χαμηλότερου κόστους - δηλαδή βάζει λόγια στον έναν εναντίον του άλλου. Όταν τελικά οι άνθρωποι εκβιάζονται πλήρως και κανένας δεν μπορεί να ζήσει αν δεν δουλέψει για το κεφάλαιο, τότε πρέπει να δούμε την κατάσταση διαφορετικά - όποιος θέλει να ζήσει, χρειάζεται κεφάλαιο.

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ του περιοδικού GegenStandpunkt

Μετά το παραδειγματικό τέλος του υπαρκτού σοσιαλισμού, ακόμα και τα κριτικά πνεύματα του έθνους παραδέχονται εκούσια ότι το "δυτικό" σύστημα είναι ακαταμάχητο - οικονομικώς είναι ανώτερο όλων των εναλλακτικών λύσεων, από άποψη ελευθερίας είναι τελείως μοναδικό και είναι συνολικά ανθρώπινο - το μόνο στο οποίο ασκείται κριτική είναι ότι δεν έχει κάνει ακόμη αρκετά για την παγκόσμια επιβολή τέτοιων παραδειγματικών σχέσεων.

Αυτό το παραπάνω κομπλιμέντο συμπεριλαμβάνει μια μικρή προϋπόθεση η οποία αναφέρεται στην έννοια της αξιολόγησης: Οι παραδειγματικές δυτικές κοινωνικές τάξεις δείχνουν σωστά τα προτερήματα αυτής της αξιολόγησης μόνο όταν

- δεν κοιτάζει κάποιος εκείνα τα ενδιαφέροντα που είναι τα προσδιοριστικά,
- δεν εστιάζει σε άλλα προβλήματα που τον αφορούν εκτός από αυτά που προκύπτουν μέσα σε αυτές τις τάξεις και είναι στη μέριμνα του κράτους, που δεν είναι καθόλου τυχαίο να είναι όργανο της βίας,
- δεν επιτρέπεται να ισχύσουν άλλες κλίμακες της επιτυχίας εκτός από αυτές που κυριαρχούν στον κόσμο των επιχειρήσεων και της κρατικής βίας,
- δεν εξετάζεται κανένα άλλο "επάγγελμα" για την παγκόσμια εργατική τάξη παρά μόνο να "ελίσσεται μαζικά" ώστε να είναι ωφέλιμη για την παγκόσμια οικονομία και τα μονοπώλια δύναμης που είναι υπεύθυνα για τη λειτουργία αυτής της οικονομίας - ή να είναι πλεόνασμα, όπως ένα εμπόρευμα.

Ποιό είναι λοιπόν το επίτευγμα του δημοκρατικού καπιταλισμού;

- Να παράγει ένα πλούτο από τον οποίο μια μικρή μειοψηφία καρπώνεται πάρα πολλά
- να ωθεί τη μεγάλη πλειοψηφία κάτω από συνθήκες ζωής τέτοιας ώστε να αντιλαμβάνεται σαν μοναδική δυνατότητα επιβίωσης της την εξυπηρέτηση της ιδιοκτησίας των άλλων, δηλαδή να παλεύει για να την εκμεταλλεύεται η μειοψηφία.

Σε αυτά ο δημοκρατικός καπιταλισμός είναι πράγματι θαυμάσιος και ακαταμάχητος και καταφέρνει ακόμη περισσότερα:

- να "ταΐζει" διανοούμενους που μεταμορφώνουν τη λειτουργία του ώστε να φαίνεται σαν η συγκριτικά καλύτερη "λύση" των πολλών "προβλημάτων" (οικονομικών, πολιτικών, δημόσιας τάξης, ηθικών και άλλων) της "ανθρωπότητας".

Αφήνοντας στην άκρη αυτή τη μεθοδικά μεροληπτική τοποθέτηση, χάνεται αρκετή λαμπρότητα από το υπέρτατο σύστημα της ελευθερίας. Και τότε η ελευθερία παρουσιάζεται μόνη της ως σαθρό επίτευγμα, επειδή στην πράξη είναι τεχνική που χρησιμοποιεί η κυριαρχία και από την άλλη πλευρά είναι η φτηνή αυτοσυνείδηση των εξουσιαζόμενων. Η δημοκρατική μορφή διακυβέρνησης δεν πρέπει να "αμοίβεται" κιόλας με κομπλιμέντα επειδή μερικοί δικτάτορες μεταχειρίζονται πιο βίαιες μεθόδους - κάτι στο οποίο καταφεύγουν και οι δημοκρατίες σε περιπτώσεις "έκτακτης ανάγκης". Με βάση τα συμβάντα στις αγορές, δεν προκύπτουν και τόσο λαμπρά αποτελέσματα όσον αφορά την εξασφάλιση των απαραίτητων αγαθών. Τα αποτελέσματα επιδεικνύουν το σκοπό όλης αυτής της διαδικασίας:

- το χρήμα και την αύξηση του, όσο και μερικούς μπελάδες όσον αφορά την απόκτηση χρημάτων μέσω μισθωτής εργασίας.
- ακόμη και η ειρήνη, την οποία προστατεύουν αρμόδιες παγκόσμιες δυνάμεις, φαίνεται λιγότερο ειδυλλιακή, στην ουσία είναι περισσότερο διεθνείς σχέσεις εξουσίας και εκβιασμού, για τις οποίες - εξαιρετικά δημοκρατικό! - οι λαοί πρέπει να πληρώνουν τη νύφη στο κράτος τους.
- από το εκτεταμένο πεδίο των πρωταρχικών ιδεολογιών δεν παραμένει τίποτε περισσότερο από ένα πλήθος τόσο από καλοπροαίρετες όσο και από παραποιημένες ερμηνείες των διεθνών συμβάντων, των οποίων η ανοησία αρκετές φορές φτάνει στα όρια του παραλόγου.

Επομένως, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως εξωφρενική η άποψη της σύνταξης, ότι το τρίμηνο πολιτικό περιοδικό της έκδοσης GegenStandpunkt («αντάποψη») έχει να προσφέρει μερικές πολύ παραλλαγμένες αντίληψεις και επιχειρήματα. Ίσια-ίσια, δεν είναι στόχος της σύνταξης να αντιλαμβάνονται »τα επίκαιρα θέματα« με μία καινούργια, ευτράπελη ή κάπως "έτσι κι αλλιώς κι αλλιώς" θεώρηση. Το περιοδικό GegenStandpunkt αγωνίζεται για να δίνει εξηγήσεις οι οποίες αποδεικνύουν κάθε φορά (αν

είναι σωστές) ότι οι πραγματικές συνθήκες είναι πάντοτε λίγο διαφορετικές από αυτές που διαμορφώνουν οι ειδήμονες στον εαυτό τους και στο κοινό τους, λειτουργώντας στα πλαίσια της οικονομίας, πολιτικής, ηθικής & ιδεολογίας. Επειδή σε αυτούς τους τομείς συμβαίνουν πολλά και συνεχώς εμφανίζεται κάτι καινούργιο το οποίο πρέπει να εξηγηθεί και να εξακριβωθεί, το περιοδικό κυκλοφορεί τέσσερις φορές τον χρόνο, χωρίς να παρακινείται από καμία ανάλυση της αγοράς.

The Case of Greece

Five Years of Crisis and Crisis Competition

Europe Rescues its Money — The German Leading Power Rescues its Imperialist European Project

2010

Remarks on the National Bankruptcy of Greece

1. The bankruptcy of Greece is, as far as the country itself is concerned, the price it is paying for joining the European Union, including the Monetary Union, and for meeting the resulting demands on its national economy.
2. The bankruptcy of Greece is, in terms of the current reason for it and its imperialistic importance, the first price the eurozone states have to pay the financial sector for the expense of rescuing it, and a first “oath of disclosure” regarding the unresolvable contradiction of the Monetary Union and its money.
3. In order to ensure the continued existence and functioning of the euro system, the leading powers of the Union deny with might and main the politico-economic substance of the Greek financial crisis. It is necessary to convince “the markets” that Greece’s bankruptcy is an isolated lapse and can be cleared up by better budget policy. The Greeks are assigned the impossible task of making their state creditworthy again through pauperization.

2015

News from the European Family of Nations

Making an Example of Greece

1. An EU member state, ruined by the economic crisis and the political dictates for managing it, refuses to submit to Brussels’ and Berlin’s restructuring measures and calls for ‘European solidarity’
2. The leading guardians of the euro and its stability teach some lessons about the euro regime’s incompatibility with the claims for sovereignty of those who live on the Community’s money and credit
3. The politico-economic substance of the German restructuring dictates: The euro is a successful means of command over global sources of wealth and thus a real weapon in competition with the dollar — or it has failed its purpose!
4. Germany fights to assert itself as the political guarantor power for the Community money and the indissoluble unity of the European club of states

2015

The Crisis, the 'Rescue' of Greece and its Imperialist Truth

An Aid Program for Germany's European Project

1. The situation Germany has created: A recovery plan anticipating its own failure — why is there such a thing?
2. The Schäuble case: Germany's fight for the politico-economic principles of a successful world currency
3. The Merkel case: The struggle for a supranationally integrated Europe under German leadership

The English translation of our book „*Der Fall Griechenland*“, Gegenstandpunkt-Verlag, 2015 is now available online for free!

The digital brochure can be read and downloaded as an Ebook here:
www.gegenstandpunkt.com/english/greek-case/greek-case-toc.html

Informationen/Informations/πληροφορίες

www.gegenargumente.at

Books und Publications in English:

The Case of Greece

Five Years of Crisis and Crisis Competition – Europe Rescues its Money—The German Leading Power Rescues its Imperialist European Project

<http://www.gegenstandpunkt.com/english/greek-case/greek-case-toc.html>

Finance Capital I

<http://www.gegenstandpunkt.com/english/fin-cap/fin-cap-I.html>

Finance Capital II

<http://www.gegenstandpunkt.com/english/fin-cap/fin-cap-II.html>

Finance Capital III

<http://www.gegenstandpunkt.com/english/fin-cap/fin-cap-III.html>

Finance Capital IV

<http://www.gegenstandpunkt.com/english/fin-cap/fin-cap-IV.html>

The Democratic State - Critique of Bourgeois Sovereignty

<http://www.gegenstandpunkt.com/english/state/toc.html>

Bücher in Deutsch

GegenStandpunkt VerlagsGmbH

Kirchenstr. 88

81675 München

Tel: (089) 272 16 04

Fax: (089) 272 16 05

E-Mail: gegenstandpunkt@t-online.de

www.gegenstandpunkt.com

Homepage: www.gegenargumente.at
E-Mail: office@gegenargumente.at